

SVEN HASSEL, pe numele său real Børge Willy Redsted Pedersen, s-a născut pe 19 aprilie 1917, la Fredensborg, în Danemarca. La vârsta de 14 ani a intrat în marina comercială, iar în 1937 Hassel s-a mutat în Germania pentru a se înrola ca voluntar în armată. A luptat pe mai multe fronturi, fiind rănit de mai multe ori. În cele din urmă, a ajuns la gradul de locotenent. S-a predat trupelor sovietice la Berlin în 1945 și și-a petrecut anii următori în mai multe lagăre de prizonieri. A început să scrie prima sa carte, *Legiunea blestemaților*, în timp ce era deținut. A fost eliberat în 1949, iar în 1951 s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, soția sa fiind cea care l-a încurajat să scrie despre experiențele sale din război. *Legiunea blestemaților* a fost publicată în 1953 și ecranizată în 1987 sub titlul „Frontul terorii“ (*The Misfit Brigade*). În 1957, Sven Hassel a rămas paralizat și timp de doi ani s-a luptat cu boala. După recuperare, și-a continuat activitatea de scriitor. În 1964 s-a mutat la Barcelona, unde a trăit până la sfârșitul vieții. A murit la 21 septembrie 2012. De-a lungul timpului, Sven Hassel a publicat mai multe volume de mare succes internațional, printre care: *Legiunea blestemaților*, *Blindatele morții*, *Camarazi de front*, *Gestapo*, *Imperiul iadului*, *Moarte și viscol*, *Drum sângeros către moarte*, *Curtea Marțială* și *Comisarul*.

SVEN HASSEL CAMARAZI DE FRONT

Ediția a VI-a

Traducere de
RADU PONTBRIANT

NEMIRA

Cuprins

Trenul-spital auxiliar 877 Est	7
Magazia morții	24
Dictatura Micuțului	28
Tanti Dora	37
Evreul.....	50
Răzbunarea.....	85
Micuțul se logodește.....	104
Vindstyrke II.....	128
Bombardament de noapte	152
Uciagașul de femei	170
Întoarcerea pe front.....	185
Rocada.....	206
Din nou pe front	227
În spatele pozițiilor inamice.....	248
Partizanii	257
Întoarcerea.....	286

Serată la SS-iști.....	306
Dragoste de ocazie.....	330

Respect pentru oamenii și cărți

Capitole

1
14
18
27
40
49
104
138
152
170
182
208
232
248
272
288

.....

.....

.....

.....

Trenul-spital auxiliar 877 Est

Am fost aduși la Centrul de Pansare, unde mizeria noastră respingătoare și parazitii care colcăiau pe rănilor deschise l-au făcut pe chirurg să înnebunească de furie.

– Nu mi-a fost dat în viața mea să văd asemenea porci! exclamă el.

Medicul acesta foarte tânăr, proaspăt ieșit din școala de la Graz, nu văzuse, într-adevăr, mare lucru în viața lui. Micuțul îl întâmpină cu o ploaie de înjurături, ceea ce îl înfurie și mai tare. Se jură pe onoarea lui de soldat că va fi aspru pedepsit, dacă, bineînțeles, va scăpa cu viață. Dar până atunci se distra auzindu-l cum zbiară în timp ce îi scotea schije de obuz care împănau muntele acesta de carne.

Tânărul medic nu știa altceva, nu era decât un copil care nu avea să mai crească. Fu împușcat trei săptămâni mai târziu, legat de un plop. Operase un general care fusese mușcat de o viperă, iar generalul murise sub cuțitul copilului. Chirurgical statului-major, fiind beat, nu putuse să facă operația, însă cineva ceruse anchetă, iar chirurgul de la statul-major se grăbi să dea vina pe tânărul său coleg. Incompetență și neîndeplinire a datoriei, declarase consiliul de război. Tânărul zbieră din toți rărunchii în timp ce era legat de plop; a fost nevoie de patru oameni să-l care și au observat că inima i se zbătea să-i spargă pieptul. Soldații l-au încurajat, spunându-i că trebuie să se poarte ca un bărbat. Dar e tare greu să fii bărbat când nu ai decât 23 de ani și iluzia că ești cineva pentru că ai două stele la mânecă.

Cei din pluton au povestit că a fost o execuție urâtă. Erau vechi infanteriști care văzuseră multe! Așii regimentului 94.

Gerul tăia în orice materie vie ori moartă, ca o lamă înroșită în foc. În depărtare, se auzea cum trosneau arborii în pădure. Locomotiva, care trăgea lungul tren sanitar, fluiera vaietul ei sfâșietor și până și vaporii albi păreau reci în această zi de iarnă rusească. Mecanicii purtau căciuli grele de blană și scurte îmblănite. Sute de răniți

zăceau îngrămădiți în vagoanele de marfă însemnate cu mari cruci roșii, iar zăpada spulberată de pe rambleu de goana trenului pătrundea în vârtejuri prin pereții acoperiți cu promoroacă.

Zăceam în vagonul 48, împreună cu Micuțul și cu Legionarul. Micuțului îi intrase o schijă în spate, iar o mină îi smulsese jumătate din fese. Era culcat pe burtă, în paie.

– Nu crezi că ar merge un chiul zdravăn? Vreau să zic cu fesa asta, care i-a rămas lui Ivan?

Legionarul, care își privea toată ziua în oglindă nenumăratele răni, începu să râdă încetșor.

– Ești mare și prost. În batalioanele disciplinare nu poți chiuli decât atunci când ți-ai lăsat și capul. Tu însă te vei întoarce pe front să-ți lași și jumătatea cealaltă de fund.

Micuțul se trânti iar pe paie, blestemând. Legionarul îl bătu pe umăr.

– Liniștește-te, porc mare ce ești, altfel riști să te arunce jos din vagon la următoarea debarcare a eroilor defuncți!

Ceva mai încolo, lângă perete, Huber încetase cu răcnetele.

– Cred că a crăpat, șopti Micuțul.

– Da, și nu va fi singurul, murmură Legionarul, ștergându-și fruntea de sudoare.

Avea febră mare și, din pansamentul vechi de opt zile, care nu izbutea să-i acopere umărul rănit, îi curgea puroi. Era cea de-a șaisprezecea rană a sa. Primele paisprezece erau din vremea când se afla în Legiunea Străină, unde servise timp de doisprezece ani, astfel încât se considera mai mult francez decât neamț, cu obrazul său tăbăcit, scund de statură și cu veșnicul lui chiștoc între buze.

- Apă, pentru Dumnezeu, apă! imploră subofițerul Huhn, care avea pânțele deschis.

Cineva de lângă ușa îl înjură.

- Gura! N-avem de băut decât propria urină, și dacă faci una ca asta, ticăloșii te pun la zid pentru îmbolnăvire intenționată.

Omul cu pânțele deschis începu să plângă. Un altul, de la celălalt capăt al vagonului, râse răutăcios:

- N-ai decât să faci ca noi, linge gheață.

Cel de lângă mine, Feldwebelul, se ridică pe jumătate, în ciuda durerilor pe care i le pricinuia burta găurită de un glonț de mitralieră.

- Camarazi! Führerul va avea grijă de noi.

Ridică brațul, salutând țeapăn, și intonă începutul unui marș nazist, însă căzu înapoi pe paie, epuizat. Hohotele celorlalți urcară înspre plafonul acoperit cu promoroacă.

- Eroul a obosit, mârâi cineva, iar între timp Adolf se îmbuibă cu de toate.

- Vă trimit în fața consiliului de război! zberă Feldwebelul.

Micuțul îi zvârli în cap o oală cu varză împuțită.

- Tacă-ți clanța! Dacă n-aș avea fundul în halul ăsta, ți-aș scoate ceea ce-ți servește drept creier, ca să-l trimit partidului tău.

Trenul se opri dintr-odată, cu o zguditură puternică, făcându-ne să țipăm de durere. Gerul pătrundea și mai mult, amortindu-ne degetele de la mâini și de la picioare.

Promoroaca ne strângea nemilos chipurile. Unii se distrau desenând cu vârful baionetei pe pereții înghețați animale mici și nostime, care dispăreau încet, însă un cățeluș, botezat pe loc Oscar, a fost redesenat de nenumărate ori, pentru că începuse să ne fie drag. Atunci când, chinuți de sete, lingeam peretele înghețat, aveam mare grijă să nu ne atingem de Oscar.

- Unde mergem? întrebă micul infanterist de șapte-sprezece ani, care avea ambele picioare strivite.

- Acasă, puștiule, îi șopti un subofițer rănit la cap.

- Auzi la el! râse marinarul de la Marea Neagră, cu femurul zdrobit. Ce-i aia casă? Raiul lui Hitler, în care îngerii lui Adolf, cu svastica pe căpățână, cântă „Horst Wessel“?

Se strâmbă spre stalactitele care scânteiau într-o lumină rece.

Trenul porni din nou, acest ciudat tren sanitar alcătuit din 86 de vagoane pentru vite, murdare și înghețate, pline

Libris
RO
Respect pentru oamenii și cărți

cu noroi. Eroii care blestemau, înjurau, plângeau, epave înspăimântate zvârcolindu-se de durere, genul de eroi de care pietrele de mormânt nu pomenesc niciodată.

- Ia spune, arabule, strigă Micuțul, știi care va fi primul lucru pe care-l voi face când vom ajunge la afurisitul ăla de spital? Mă voi ghiftui bine și apoi mă voi năpusti peste niște puicuțe!

Ochii îi străluceau de dorință. Pentru prima dată în viață se ducea la spital, pe care și-l imagina asemenea unui bordel, unde clienții se bucurau de servicii complete. Legionarul râse în bătaie de joc.

- Îți va veni ție mintea la cap, băiete! În primul rând vei năduși scoțând fărâme de fier prin toți porii și-ți va pieri pofta de crailâc, crede-mă!

- Doare rău când măcelarii ăștia îți taie în carne vie? Întrebă uriașul speriat.

Legionarul întoarse capul și privi chipul mare, palid de frică, când auzi ce îl aștepta acolo.

- Cumplit! Îți taie hălci întregi din slănină și nu poți spune nici of!

- Maică Precistă! gemu Micuțul.

Trenul se aplecă, scârțâind într-o curbă lungă.

- După ce mă vor coase la spital, am gândit eu cu glas tare, îmi voi găsi o amantă, însă una scumpă, cu palton de vizon și meseriașă.

- Pricep cam ce-ai vrea, făcu Legionarul plescăind. O bucățică faină!

- Ce-i aia o amantă? ne întrepruse Micuțul.

I-am dat lămuriri amănunțite.

- Adică o târfă în afara bordelului! Nu se poate! Și poți să salți de-astea?

Închise ochii și începu să viseze batalioane de fete frumoase care dau din fund.

- Și cam cât costă una? Întrebă mijind un ochi.

- Solda pe un an, i-am șoptit, uitând de durerea din spate, în timp ce mă gândeam la amanta cu vizon.

- Am avut odată o iubită la Casablanca, zise Legionarul. Asta a fost imediat după ce am fost numit sergent în compania a 3-a. Bună companie, un șef de treabă, nu unul afurisit.

- Dă-l dracului de șef! am mârâit eu. Toți șefii sunt afurisiți, mai bine vorbește-ne despre puicuța ta.

- Era soția depravată a unui armator putred de bogat. Nu mai era de douăzeci de ani și avea damblaua să-și plătească amanții, cărora le dădea apoi papucii, unul după altul.

- Și ți-a dat și ție plasă? Ca celorlalți?

- Nu, minți Legionarul, eu am șters-o. Avea pielea măslinie, părul negru ca smoala și desuuri care te amețeau precum un Roederer sec din 1926. Dacă ai fi văzut-o, măi, băiete!

Subofițerul rănit la cap râse încetșor.

– Ești un cunoscător, mi-ar plăcea să te văd la treabă. Legionarul, cu ochii închiși, cu o cutie de mască de gaze sub ceafă, nu-l învrednici nici măcar cu o privire.

– Femeile nu mă interesează, sunt doar amintiri din trecut.

– Ce, făcu subofițerul uluit, ai trecut cumva la inamic? Râsetele care izbucniră îl iritară pe Legionar.

– Ce vă privește asta pe voi, pifani nenorociți?

Furios, zvârli o cizmă către subofițer, dar acesta se feri. Cizma îl atinse pe aviatorul muribund, care nici nu observă.

– Bine țintit! rânji celălalt.

Micuțul se ridică încet. Nimeni altul, cu asemenea rană, nu ar fi fost în stare de așa ceva. Cu sclipiri de nebunie în priviri, îl înșfăcă pe subofițerul îngrozit, care ateriză în capătul opus al vagonului, cu un zgomot înfundat.

– I-au tăiat biluțele nomadului! răcni uriașul. Câinii din lagărul de la Fagen. Dacă mai aud o vorbă despre nomad, vă frâng gâtul! Uite așa!

Rupse patul unei carabine și aruncă bucățile în pereții vagonului, după care căzu la loc în paie gemând.

Legionarul fredona în surdină „Vino, dulce moarte, vino...”.

– Ești cam prost-crescut, Micuțule.

Uriașul izbucni în râs.

– Asta-mi place. Mai povestește de târfa ta din Casablanca. Ce bordel e și Casablanca asta?

Legionarul își drese glasul.

– *Casa* nu-i un bordel, e un oraș de pe coasta Africii, unde legionarii de mâna a doua învață să-și bea sudoarea, să halească nisip și unde, noaptea, te poți căptuși cu un șancru. La *Casa* până și idioții care și-au închipuit că Legiunea înseamnă o viață de aventuri află că nu-s decât niște porci, fii de porci ca tine și ca mine, la fel ca în toate armatele din lumea întreagă.

– Ticăloșilor! zbieară Feldwebelul nazist. Vai de voi când mareșalul Von Manstein va trece de Lodz și se va îndrepta spre Moscova!

– Ca prizonier, în drum către Siberia? spuse cineva în bătaie de joc.

– Gura! răcni Micuțul. Mai spune ceva despre Africa.

– Dumnezeule, cât poți fi de prost-crescut! Era o fată pe cinste, continuă Legionarul. Allah mi-e martor că o iubeam. Se aplecă și șopti: Ce ciudat că dragostea poate să doară atât de tare!

– Îți intrase în suflet? întrebă Micuțul, care își scăr-pina fundul cu baioneta. Am păduchi în fund, zise în chip de scuză.

– Păduchii au generali isteți, afirmă un ciung, al cărui singur braț era ros de cangrenă. Găsesc întotdeauna locul cel mai potrivit pentru a ataca.

Își mirosi brațul.

- Cangrena însă nu le place, îi face să verse.

- Când voi ieși din spital, voi cafti un intendent, mărturisi Micuțul, cu ochii pierduți pe pereții vagonului.

- Ce ai cu intențenții?

- Vite împutite! N-ai observat niciodată că suntem uzi sub impermeabilele noastre? Pricepi cum vine chestia? Intendentul câștigă câte trei mărci la fiecare impermeabil, iar noi renunțăm la unul sau două pentru a găsi ceva mai bun; îți dai seama cu cât se alege?

- Bună afacere, concluzionă Legionarul. Allah! De-aș putea deveni intendent!

- Și puicuța ta? gemu Micuțul, uitând de intendent. Legionarul răspunse ca și cum și-ar fi vorbit sieși.

- Doar Allah știe cât o iubeam. De două ori am încercat să mă omor după ce mi-a dat papucii.

Acoperind zgomotul trenului până la noi, răzbi un altul. Brusc s-a făcut liniște. Ciuleam urechile ca niște animale hăituite.

- Jabos¹! murmură cineva.

Am început să dârdâim, nu de frig, ci pentru că moartea se strecurase în vagon. Un avion. Se roti și reveni, iar zumzetul crescua. Cu motorul urlând, zbura în lungul

¹ Prescurtare de la „Jagdbomber“, avion de vânătoare și bombardament (n. tr.).

trenului. Steaua roșie țintea neîndurător crucile roșii care punctau acoperișurile convoiului. Avionul luă înălțime, apoi coborî în picaj.

- Vino, diavol roșu! urlă Micuțul. Câinele iadului, vino, să se termine odată!

Ca și cum pilotul l-ar fi auzit, gloanțele răpăiră în pereți, ieșind pe cealaltă parte. Se auziră țipete, apoi horcăituri. Legionarul fredona „Vino, dulce moarte, vino...“. Cineva hohotea, altul gemea ținându-se de burtă. Locomotiva șuieră. Intram într-o pădure.

Fără îndoială că avionul se mistuise undeva, în cerul acestei dimineți senine și geroase. Roțile răsunau pe șine, frigul cumplit pătrundea prin găurile lăsate de proiectile.

- Alfred!

De mult nu mai pronunțasem prenumele micului legionar. Nici nu știu bine dacă o făcusem vreodată.

- Alfred... poate spun prostii. Nu ți-ai dorit niciodată o casă a ta? Cu mobilă și așa mai departe?

- Nu, Sven, a trecut vremea aceea, spuse rânjind.

Cât de mult îmi plăcea chipul lui smeard.

- Am peste treizeci de ani. Cu șaisprezece am intrat în Legiune, adăugându-mi doi. Sunt de prea multă vreme un porc. Gunoarul este elementul meu. Camera împutită de la Sidi Bel Abbès va rămâne ultima.

- Și asta nu te necăjește?